

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
 NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM 20, BOTIGA
 BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
 Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

LA ROBA-NENS

¡Fugiu, que ve ella!

El drama del carrer de Ponent

La causa avansa poc a poc.—Continúa el misteri

Nous detalls.—Jutge especial

LA NENA ANGELETA

actualment en poder del senyor Enseñat, porter del Palau de Justícia. D'aquesta nena, la segrestadora Enriqueta Martí diu serne la mare, però hi ha molts motius pera creure que això no es veritat.

Els dies transcorreguts desde que l'Enriqueta Martí, la segrestadora de la nena Tereseta Guitart, va caure en poder de la justícia, no han bastat a aclarir el misteri de la seva vida, una de les més accidentades i complicades que donarse puguin. El tribunal treballa de ferm pera aclarir certs antecedents de la processada, antecedents que, per lo curiosos, tenen al public en una ansietat y una tensió de nervis com poques vegades s'hagi vist.

El punt de mira de les autoritats està en averiguar qui poden esser els pares de la nena Angeleta, la companyona de captiveri de l'infortunada Guitart, ja que tot fa suposar que, al revés de lo afirmat per la Martí, no es la pobre criatura filla seva, com, ab un cinisme del que no n'hi ha exemple, en un principi insistí en afirmar.

Les versions que respecte de la Martí han corregut aquets dies, són de lo més sensacional y novelesc. L'existència de la segrestadora està empedrada de misteris. Una odissea de delictes ombrreja la seva vida crapulosa. La vèu pública parla d'influències, de personalitats, que no repararen en sagellar pactes y amistats ab la segrestadora... Se diu que, processada ja anteriorment per delictes que repugnen a tota consciència mitjanament honrada, logrà sor-

tirse en bé de certes compromeses situacions, mercès a l'apoi y la confiança que certs personatges més o menos poderosos saberen dispensarli... La nova de que l'Enriqueta havia intentat suicidarse a la presó, fa el procés doblement sensacional y interessant.

L'opinió pública passa actualment per un compas d'espera. Pera menar a bon terme les actuacions judicials s'ha nomenat un jutge especial. El nomenament ha recaigut en el digne funcionari don F. de Prat, persona de gran valer, actiu y intel·ligent, segons confessió de quants el coneixen. El senyor de Prat es, ademés—segons diuen,—persona d'una rectitut y una independència a tota proba, qualitats que celebrariem no desmentís un sol moment, ja que pot dirse d'ell que es, avui per avui, l'home del dia.

El poble, que no comprèn tanta maldat com la que al voltant de la Martí sembla juntarse, demana justícia; però justícia seca, sense contemplacions ni miraments de cap mena, baldament, pera aplicarla, se fassi precis acabar ab certs prestigis y ab determinades reputacions, indignes de sostenirse quan no les acompanya aquella noció de la propia dignitat, que es la primera y més preuada de totes les virtuts.

N telegrama de Melilla:

«En la segunda caseta se construirá un cementerio provisional por suscripción pública.»

Com haurà observat el lector, la notícia té dos aspectes, igualment interessants.

El primer es la reaparició de la cèlebre *segunda caseta*, de la qual, desde l'any 1909, no n'havíem sentit parlar a ningú.

L'altre es la construcció d'un nou cementiri. Donat el curs que allí van seguint les coses, ¿quí negarà que l'obra projectada ve a satisfer una verdadera necessitat?

¿Catorze hores?... ¿Catorze setmanes, catorze mesos, catorze anys que està ballant!... Veritat es que balla per forsa.

Però, sigui com sigui, balla.

¡Y lo que ballará, si la Providencia, apiadada de les nostres miseries y de l'ineptitud dels caudillos y d'altres que *bien bailan*, no's determina un dia a fer un miracle y posa fi an aquet sarau que'ns està deixant sense forces, sense sang... y sense una pesseta!...

Reconcentrada l'atenció de periodistes y llegidors en la nota del dia, les poques persones que, apartant els ulls, apesarades de les narracions emocionants sistema Rocambole, els han passejat per les altres seccions dels diaris locals, hauran pogut llegirhi coses verament extraordinaries, com per exemple: una gazetilla anunciant que una senyora donaria una conferencia sobre l'escola de la *Mar*... que té la

mar de gracia; y, en la secció telegràfica, aquet titol, ab negretes:

«El salario mínimo y la nacionalización de las niñas.»

De las niñas, ¿eh? ¿Qué'ls hi sembla?

Està vist que, a copia de parlarne, trobarem nens y nenes fins a les paquetilles.

Mentres duri aquet xubasco, —y sembla que va un xic llarg— no hi ha com llegí el diari ab el xubasquer posat.

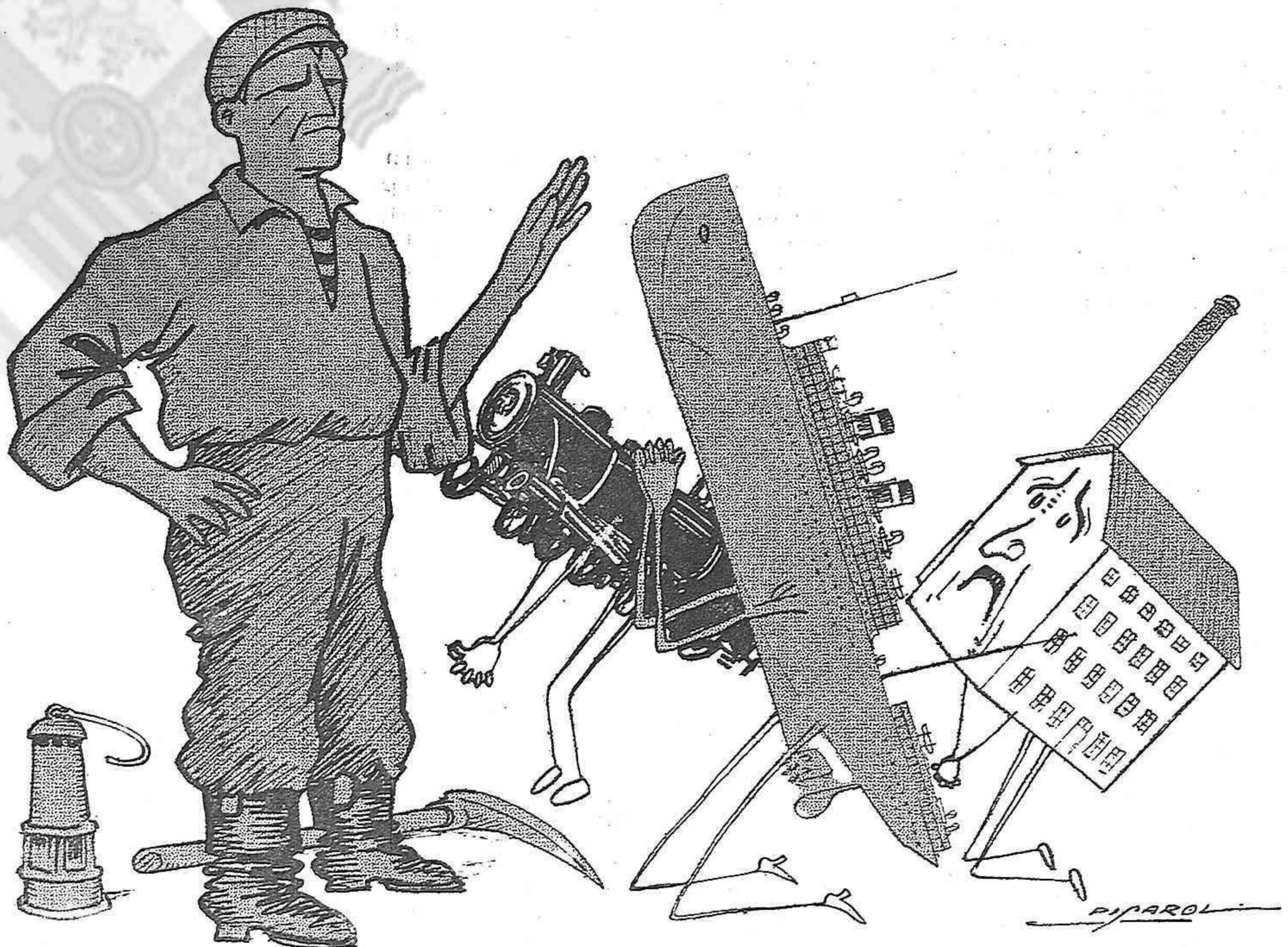
Si no es d'aquesta manera, ¿hi ha algú capas d'aguantar el diluvio de noticias fresques y sensacionals que, continuament, la *prensa* dona a la publicitat?

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Oim, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Cap Pelat: Té tants defectes com paraules.—Rodamón: Hi falta garbo.—J. Albert: Psèh!... No més que passadoretta.—R. M.: Entesos.—J. E.: Lo mateix li diem.—Pep Cistellé: Les semblances són molt manses y els versos bastant perversos. Dels an grames, n'aprofitarem alguns.—Nick-Clavell: Procurarem complir el seu encarrec si, quan arribi l'hora, ens en recordem.—Serafi Panarra: Si la forma estés a l'altura de l'intenció...—Domingo Trulls: Per lo poc que diu es massa llarga.—Nen Nin: Bé, ¿y les solucions?—Ex-lerrouxista: Cabalment fa dugues setmanes que varem parlarne.—Rectoret: Té moltíssima raó. Va ser un lapsus tipografic.—F. Sugranyes: No van.—Col-y-Flor: Tampoc.—Xelin: Veurem si, posanthi mitges soles y talons, pot aprofitarse'n algun.—Antic lector: La fè salva les ànimes, segons diu el clero; però a salvar les xarades mal fetes ¡ai! no hi arriba.—P. M.: Està agotada.

La vaga dels miners anglesos

—No cal que us escarrasseu. Si no'm concediu el salari mínim, se acabó el carbón.

El ministre d'Hisenda ha presentat al Senat un projecte de llei pera reformar les classes passives.

Ens sembla molt bé que les classes passives siguin objecte de reforma; però, ara que hi estan posats, ¿per què al mateix temps no's mira de reformar també les classes actives?

Al parlar de classes actives, ens referim, com ja pot suposarse, an aquets honorables senyors que no fan res y's limiten a anar a l'oficina cada fi de més pera firmar la nòmina y cobrar la paga.

**

De totes maneres, les classes passives podran ser reformades, però consti que en la nova llei continúa encara figuranthi un article que, copiat lletra per lletra, diu així:

«Los ministros de la Corona, al cesar en sus cargos, disfrutarán la pensión de 10.000 pesetas si contaren veinte años de servicios, y la de 7.500 en otro caso.

(En otro caso, vol dir encara que no més hagin sigut ministres cinc minuts.)

»Sus viudas y huérfanos tendrán derecho á la de 3.750 pesetas anuales, sin necesidad de años de servicio del causante, de lo que quedan exceptuados.»

Ara fassin el favor de dirnos: ¿Quines són aquí en realitat les verdaderes classes passives?

¿Les que cobren aquestes brevas, o els pobres contribuents que, passivament, com uns xais, s'avenen a pagarles?

En una població d'Italia s'ha celebrat un concurs pera premiar al ballador que s'aguantés més temps voltantla.

Y ¡vès qui ha sortit victoriós!... ¡Un fulano que, per gran meravella, va estarse ballant catorze hores seguides!... Es dir, res, total.

Si el concurs, en compte de ser d'individus, arriba a ser de nacions, de segur que es Espanya la que s'emporta el premi.